

Sygn. akt: III U 399/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	sekretarz sądowy Emilia Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 października 2014 r. w O.

sprawy z odwołania S. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania S. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 20.03.2014r. **znak** (...)

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje S. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 01.12.2013r. do dnia 30.11.2014r.;
2. stwierdza brak odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20.03.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił S. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

S. K. wniósł odwołanie od powyższej decyzji, żądając jej zmiany i przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania z uwagi na to, że Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 07.03.2014r. ustaliła, że odwołujący się nie jest niezdolny do pracy.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 23.07.2013r. organ rentowy przyznał S. K. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Prawo to przysługiwało S. K. od dnia 01.05.2013r. do dnia 30.11.2013r.

W dniu 29.11.2013r. ubezpieczony złożył wniosek o ustalenie uprawnień do renty z tytułu niezdolności do pracy na kolejny okres. Orzeczeniem z dnia 07.01.2014r. Lekarz Orzecznik ZUS ustalił, że odwołujący nie jest niezdolny do pracy. Na skutek sprzeciwu wniesionego przez S. K. jego stan zdrowia był badany przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z dnia 07.03.2014r orzekła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy.

Wobec powyższego decyzją z dnia 20.03.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. odmówił przyznania S. K. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z **art.57 ust. 1** ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnia łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych i nieskładkowych, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ich ustania. Osobie, która spełnia powyższe warunki przysługuje, według art. 59 ust. 1 powołanej ustawy, renta stała – jeżeli niezdolność do pracy jest trwała (pkt 1), lub renta okresowa – jeżeli niezdolność do pracy jest okresowa (pkt 2).

Definicję osoby niezdolnej do pracy podaje natomiast art. 12 ust. 1-3 te same ustawy, który stanowi, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1), przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust. 2), zaś częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (ust. 3).

Natomiast w myśl **art.61** w/w ustawy – prawo do renty, które ustało z powodu ustąpienia niezdolności do pracy, podlega przywróceniu, jeżeli w ciągu 18 miesięcy od ustania prawa do renty ubezpieczony ponownie stał się niezdolny do pracy.

W świetle powyższych przepisów skuteczność odwołania S. K. zależna była od wykazania przez niego niezdolności do pracy.

Na tę okoliczność Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu ortopedii i neurologii. Po przeprowadzeniu wywiadu ze S. K., jego zbadaniu oraz po analizie dokumentacji medycznej biegły ortopeda oraz neurolog rozpoznali u niego: stan po leczeniu operacyjnym wypadnięcia jądra miazdżystego L5-S1 w 2013r. oraz kręgozmyk L5-S1 I stopnia. Biegli ocenili, że występujące u odwołującego się schorzenia oraz stopień ich zaawansowania stanowią podstawę do stwierdzenia, iż odwołujący jest częściowo niezdolny do pracy na okres od 01.12.2013r. do 30.11.2014r. W uzasadnieniu opinii biegli stwierdzili, że zmiany dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego z kręgozmykiem L5-S1 wymagają systematycznego leczenia oraz okresowej rehabilitacji w przypadku zaostrzeń objawów chorobowych. Odwołujący leczony był operacyjnie z powodu wypadnięcia jądra miazdżystego L5-S1 z utrzymującym się zespołem korzeniowym po stronie lewej oraz dyskretnym niedowładem stopy lewej. Ze względu na stan czynnościowy narządu ruchu, utrzymujący się zespół korzeniowy, charakter wykonywanej pracy zarobkowej, daje to zdaniem biegłych podstawy do orzeczenia częściowej niezdolności do pracy z powodów ortopedycznych i neurologicznych (k. 16-18).

Pismem z dnia 11.09.2014r. organ rentowy zgłosił zastrzeżenia do opinii, wnosząc jednocześnie o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych z zakresu ortopedii i neurologii, z uwagi na fakt, iż zdaniem organu rentowego opinia zawiera nieuprawnione wnioski w kwestii kontynuacji częściowej niezdolności do pracy. Zdaniem organu rentowego stan przedmiotowy opisany w opinii nie wskazuje na znaczne ograniczenie sprawności uzasadniające orzeczenie

niezdolności do pracy. Wg jego twierdzeń zespół korzeniowy w trakcie badania był zdecydowanie niewielki, opisany deficyt siły stopy nie powodował żadnych zaburzeń chodu (k.34-35 a. s.).

Sąd na podstawie art. 217 § 3 k. p. c. oddalił wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innych biegłych, uznając, że sporne okoliczności zostały już dostatecznie wyjaśnione.

W ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić wywody i wnioski opinii biegłych lekarzy sądowych. Wnioski biegłych zostały sformułowane po przeprowadzeniu wywiadu, badaniu odwołującego się i analizie dokumentacji medycznej zgromadzonej w aktach rentowych. Wydana przez biegłych opinia poparta została logiczną argumentacją. Na okoliczność stanu zdrowia S. K. wypowiadało się dwóch biegłych. Wypowiedzieli się oni na temat wszystkich dolegliwości, z którymi odwołujący wiązał swą niezdolność do pracy. Biegli jednoznacznie wskazali występujące u S. K. schorzenia narządu ruchu, których stopień i nasilenie spowodowały częściową niezdolności do pracy od dnia 01.12.2013r. do dnia 30.11.2014r.

W przedmiotowej sprawie Sąd miał ponadto na uwadze fakt, że S. K. był uznany przez ZUS za osobę całkowicie niezdolną do pracy w okresie od dnia 01.05.2013r. do dnia 30.11.2013r., co związane było z operacją z powodu wypadnięcia jądra miazdżystego L5-S1 w 2013r. Od operacji tej nie upłynęło wiele czasu. Zdaniem Sądu z opinii sporządzonej w przedmiotowej sprawie jednoznacznie wynika, że wprawdzie stan zdrowia odwołującego uległ poprawie, gdyż nie jest on już osobą całkowicie niezdolną do pracy, jednakże nadal utrzymują się dolegliwości, które czynią go osobą częściowo niezdolną do pracy. Sąd miał także na uwadze fakt, że biegli badali odwołującego w czerwcu 2014r., a okres, na który biegli uznali częściową niezdolność do pracy odwołującego, jest stosunkowo krótki. Sąd uznał zatem, że biegli mieli możliwość dokonania rzetelnej oceny stanu zdrowia odwołującego i przewidzieć okres jego niezdolności.

Przy rozstrzygnięciu tej sprawy Sąd miał także na uwadze, że w wyroku z dnia 03.02.2010r. Sąd Najwyższy stwierdził, że Sąd musi zwrócić się do biegłego, jeśli dojdzie do przekonania, że okoliczność mająca istotne znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy może zostać wyjaśniona tylko w wyniku wykorzystania wiedzy osób mających specjalne wiadomości. W takim przypadku dowód z opinii biegłego z uwagi na składnik wiadomości specjalnych jest dowodem tego rodzaju, że nie może być zastąpiony inną czynnością dowodową ani wnioskowaniem na podstawie innych ustalonych faktów (II PK 192/09, LEX nr 584735). Natomiast w wyroku z dnia 03.11.2009r. Sąd Najwyższy stwierdził, że Sąd nie może samodzielnie dokonać ustalenia dotyczącego stanu zdrowia i stopnia naruszenia sprawności organizmu pod kątem zachowania lub braku zdolności do pracy. Nadto w wyroku z dnia 03.09.2009r. Sąd Najwyższy stwierdził, że gdy sprawa wymaga wiadomości specjalnych, to sąd nie może rozstrzygać wbrew opinii biegłych (II UK 30/09, LEX nr 537018).

Wobec powyższego Sąd oparł swe ustalenia na sporządzonej przez biegłych opinii.

Mając to na uwadze, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał S. K. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 01.12.2013r. do dnia 30.11.2014r.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1a w/w ustawy - Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującemu prawo do renty, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie nie istniały podstawy do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującemu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy już na etapie postępowania przed ZUS, z uwagi na poziom skomplikowania sprawy, do rozstrzygnięcia której niezbędna była opinia zespołu biegłych sądowych lekarzy.

Z tych względów orzeczono jak w pkt 2 wyroku.